ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ - БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 212. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го ЛИСТОПАДА 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 12, 1975 No. 212. VOL. LXXXII.

МИСТЕЦЬ ВОЛОДИМИР ЛАСОВСЬКИЙ ПОМЕР НАГЛО В НЮ ЙОРКУ

В останній хвилині перед друком цього числа „Свободи" на пресі наспіла сумна вістка, що в ночі з понеділка на вівторок, 11-го листопада, нагло помер в Ню Йорку, правдоподібно на удар серця, мистець Володимир Ласовський, голова Ради Культури при СКВУ, один з найвидатніших наших мистців і діяч культури. Св.п. Володимир Ласовський, маляр-експресіоніст, народився в Західній Україні в 1907 році, був учнем школи О. Новаківського у Львові та Ф. Леже в Парижі (1933), був співорганізатором мистецької групи „Руб" у Львові та членом АНУМ, брав участь у багатьох українських і міжнародних мистецьких виставках. Після Другої світової війни перебував на еміграції в Австрії, опісля переїхав до Аргентини і від 1959-го року постійно жив в Америці, в Ню Йорку. Був постійним дописувачем до „Свободи", в якій надруковано багато його інформацій і статтей, головно на мистецькі і культурні, як і на загально-громадські теми.

Точніших інформацій про обставини смерти ще не одержано. Відомо тільки, що дружина Покійного була стурбована, коли він не повернувся додому і за ним розшукувала, але щойно у вівторок рано довідалася, що його знайдено на вулиці та перевезено до шпиталю Кінґа в Ню Йорку, мабуть уже мертвого. Смерть св.п. Володимира Ласовського становить чергову і незаступну втрату в українському житті, зокрема мистецько-культурному.

Округа УНС в Клівленді вшанує піонерів

Клівленд, (І.Ф.). — Окружний Комітет Відділів УНСоюзу підготовляє на суботу, 29 листопада ц.р. у великій залі середньої школи парафії УПЦеркви св. Йосафата при 5720 Стейт Роуд в Пармі велику імпрезу — День УНСоюзу для вшанування піонерів і найбільш заслужених союзовців.

В програмі святкувань заплановано мистецьку частину і бенкет, а також відзначення перших на цьому терені Відділів УНС та їх організаторів.

Управа Комітету звернулася з проханням — листом до всіх всечесніших, парохів українських православних і католицьких церков Округи, щоби вони в неділю, 23 листопада ц.р. відслужили Святу Літургію в пам'ять померлих членів УНС, які клали перші підвалини під організоване життя на нових місцях свого поселення, закладаючи Відділи УНС та працюючи для їх росту, несучи моральну і матеріяльну допомогу своїм членам, допомагаючи їм влаштуватись на працю та ведучи освітню і виховну працю серед своїх членів.

Перших поселенців в Клівленді занотовано вже в 1890 роках, а найстарший Відділ УНС тут організовано в 1903 році. Відділи УНС були першими організованими одиницями на цьому терені, що їх творили новоприбулі поселенці українці і щойно ті Відділи давали почин для організованого релігійного, культурного і громадського життя. Старанням 102-го Відділу УНС і його членів повстає тут в 1909 році перша українська парафія св. апостолів Петра і Павла.

Сьогодні Округа, до якої входять Клівленд, Акрон, Кентон, Лорейн і Колюмбус, об'єднує 20 Відділів, в яких зорганізовано понад чотири тисячі членів. Підготовка Дня УНСоюзу викликала широке зацікавлення в нашій Окрузі, головно серед піонерів і перших членів УНС, які щасливі, що зможуть пригадати давні часи, коли вони молодими творили і працювали в УНСоюзі. До цих святкувань проготовляються і новоприбулі українці, які включилися в працю УНС і нею дорожать.

Квитки вступу на це святкування можна вже набувати в секретарів Відділів і їх урядовців.

ІНФОРМАЦІЙНІ СХОДИНИ УАЖДО

Ню Йорк. — У неділю 16 листопада о год. 12:30 по полудні, в приміщені „Самопоміч" (2 евеню між 5 і 6 в.), відбудуться інформаційні сходини, на які Управа Української Американської Жіночої Допомогової Організації запрошує своє членство, збирачів, жертводавців та симпатиків збірки, котру провадить вже від 1952 року під гаслом „Діти - Дітям".

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ

Філядельфія, Па. — Головна Управа Об'єднання Українських Православних Сестрицтв УПЦеркви в ЗСА інформує, що в неділю, 16-го листопада ц.р. тут у парафії св. Покрови при 12 і Оклейн вулицях, відбудеться товариська зустріч сестрицтв для відзначення Року Української Жінки.

Громада в Асторії відзначила Листопадові Роковини

Асторія, Н. Й. (в. л.) — За почином Організацій Українського Визвольного Фронту місцева громада відзначила тут в неділю, 9-го листопада, Роковини Листопадового Чину окремою Святочною Академією, яка відбулася у вечірніх годинах в Домі СУМА при участі понад 100 осіб з місцевої громади. Академію відкрив коротким словом Іван Вітюк, голова 35-го Відділу ООЧСУ, а святочний реферат прочитав, насвітлюючи передлистопадову ситуацію в Україні, а зокрема в Галичині д-р Володимир Нестерчук. Він зокрема відмітив заслуги тодішньої української молоді в боротьбі за державу, яка, в противагу до поміркованих потягнень старшого покоління, зуміла зорганізовано виступити в обороні державних Актів. Мистецьку частину, якою проводила пані Марія Нестерчук, голова Відділу ОЖ ОЧСУ, започаткував студент права Аскольд Лозинський віршем Богдана Лепкого „У храмі св. Юра", після чого троє сумівців: Михась Галатин, Ірка Наконечна і Стефця Доляк виголосили вірші, присвячені Листопадовому Чинові. Перший раз в Асторії гостинно виступили старші юначки з Осередку ім. Євгена Коновальця з Нюарку-Ірвінгтону під керівництвом акторки пані Іванни Кононів і фортепіяновім супроводі Тараса Левицького, виконуючи монтаж, присвячений цим Роковинам. Громада тепло вітала молоденьких гостей.

Присутні вшанували також учасників Листопадових Подій і окремо Покійного сотн. Юрія Кононіва, великого прихильника української молоді. Свято закінчено відспіванням українського національного гимну.

ПРОФ. В. ЖИЛА ОРГАНІЗУЄ В ТЕКСАС ТЕК УНІВЕРСИТЕТІ СИМПОЗІЮМ НА ТЕМУ ЕТНІЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ В ЗСА

Проф. д-р Вол. Т. Жила

Лаббок, Текс. — Університет Тексас Тек одержав дотацію в сумі 20,323 доляри на влаштування наукової конференції присвяченої літературній спадщині етнічних груп ЗСА, в рамках відзначення 200-річчя Американської Незалежности. Творцем проєкту цього наукового симпозіюму, який має назву: „Етнічна література від 1776 року: численні голоси Америки", є проф. д-р Володимир Т. Жила, відомий український літературознавець, який очолює міждепартаментальну комісію порівняльних літератур при цьому великому університеті в північно-західній частині стейту Тексас. Науковий симпозіюм, згідно з повідомленням університетського щоденника, відбудеться в днях від 27 до 31 січня, 1976 року, а в його основу ввійдуть 24 доповіді чільних науковців - літературознавців американського академічного світу.

Проголошуючи надання дотації стейтовою комісією для відзначення 200-річчя Америки, конґресмен Джордж Меґон підкреслив великий вклад різних національностей та етнічних груп в розвиток ЗСА. „Я певний — заявив конґресмен Меґон — що цей літературний симпозіюм, в 200-річчя нашої країни, насвітлить їхній вклад в американську культуру".

Наукові доповіді, над якими вже від минулого літа працюють науковці-спеціялісти, як рівнож дискусії та евентуальні додатки університет плянує видати в книжковій формі. Одною з цілей конференції, — заявив проф. В. Жила згідно з газетним повідомленням — є познайомити англомовного американського читача з великої вартости літературними надбаннями етнічних груп ЗСА. З уваги на мовні труднощі, багато цінних праць є недоступними для виключно англомовного читача; тому симпозіюм плянує кинути ширше світло на цю ділянку та поставити її на науковий рівень. Це потвердив декан університету, д-р Вілліям Джонсон, підкреслюючи конечність „серйозних наукових дослідів літературної спадщини різних етнічних груп та їхнього вкладу в розвиток американської культури".

Літературний симпозіюм в університеті Тексас Тек влаштовується кожного р. але вперше присвячується його питанням літератури етнічних груп, що становить одну з ширших тем відмічення 200-річчя Американської Незалежности. Провідну ролю в попередніх вісьмох конференціях, як і підібранні тематики цього чергового симпозіюму, відіграв проф. д-р В. Жила, — підкреслює газетне повідомлення.

КОСМІЧНИЙ КОРАБЕЛЬ ВІКІНҐ ВЕЗЕ НА МАРС ПРІЗВИЩЕ УКРАЇНЦЯ

Інж. Володимир Назаревич з дружиною і дітьми під час вакацій на Союзівці в літі цього року.

Ню Йорк, Н. Й. — Прізвище інж. Володимира Назаревича буде першим українським прізвищем на плянеті Марс, якщо його туди з успіхом донесе американський космічний корабель Вікінґ І, випущений в простори минулого місяця з Кейп Канаверал на Фльориді. Згідно з пляном, Вікінґ І має причалити на Марсі 4 липня, 1976 року, в день 200-річчя Америки.

Інж. В. Назаревич є віцепрезидентом в заряді продажу великого індустріяльного підприємства Пфайзер, Інк., в якому він затруднений вже 26 років. За фахом інженер-хемік, інж. В. Назаревич, в співпраці з президентом фірми Джеком Бартелсом, виробив т. зв. піролітичний графіт, речовину, особливістю якої є сильна відпорність на високі температури. Цей ґрафіт становить охоронну обгортку нуклеарного рушія космічного корабля під час його 500-мільйоново-милевої подорожі на Марс. Як спеціялістів-виробників цієї охоронної речовини, прізвища В. Назаревича і Дж. Бартелса вигравірувані поруч з іншими на спеціяльній плитці корабля.

Інж. В. Назаревич студіював хемічну інженерію в університеті Купер Юніон та в нюйоркському університеті, де він одержав ступінь магістра. Він є членом Американського хемічного товариства, Американського інституту хемічних дослідів та інших професійних товариств. В. Назаревич живе постійно в Іст Норвіч, Конн., з дружиною Френсіс, 15-літньою дочкою Сузанною та 13-літнім сином Скатом. Минулого року В. Назаревич повернувся з родиною з Японії, де він перебував три роки, очолюючи відділ фірми Пфайзер, Інк. Але навіть під час тих трьох років п-во Назаревичі не забували за Союзівку, де вони і їхні діти від років проводять літні вакації. Дорога з Японії не була за довга для цієї союзової родини, щоб кожного літа зустрітися зі своїми приятелями на оселі УНСоюзу в Кетскильських горах. Ціла родина Назаревичів є членами 267-го Відділу УНСоюзу.

УККА ДОМАГАЄТЬСЯ ІНТЕРВЕНЦІЇ АМЕРИКАНСЬКОГО УРЯДУ В СПРАВІ ДРАКОНСЬКИХ ОПЛАТ ЗА ПЕРЕСИЛКИ ДОПОМОГОВИХ ПАЧОК В УКРАЇНУ

Проф. д-р Лев Добрянський

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — Президія Екзекутиви УККА, що відбула свої місячні збори в п'ятницю, 7-го листопада, одноголосно рішила звернутися до відповідних чинників американського уряду у Вашінґтоні в справі драконських оплат, які накладає совєтський уряд на дарові допомогові посилки, висилані американськими громадянами своїм рідним чи знайомим в Україні. Цю справу представники УККА вже порушували з сен. Генрі Джексоном та конґресменом Вілбуром Мілсом в 1973 р. Її теж відвигнув президент УККА проф. Лев Е. Добрянський у своїх свідченнях в справі американсько-совєтського торговельного договору.

Президія Екзекутиви УККА зібрала поважний документальний матеріял, на підставі якого готовиться меморіял, що негайно буде переданий відповідним урядовим чинникам у Вашінґтоні.

Збіркова кампанія Українського Народного Фонду

На зборах, якими проводив екзекутивний віцепрезидент УККА Йосип Лисоґір, був екзекутивний директор мґр Іван Базарко, який повернув по десяти-денному побуті в шпиталі. Він дав докладний звіт з діяльности канцелярії УККА та збіркової кампанії УНФонду. До кінця жовтня ц. р. на фонд вплинуло 42,275.00 дол. від Відділів УККА та індивідуальних жертводавців. Досі розіслано 18,000 збіркових закликів, на які вже приходять пожертви. Мґр. Базарко звітував, що УККА буде оголошувати що два тижні індивідуальні виказн тих жертводавців, які склали по 50 дол. або більше на УНФонд цього року. Централя УККА також виготовила спеціяльні „Ґрамоти Подяки" для тих жертводавців, які складали Національний Даток протягом 25 останніх років. Такі грамоти вже роздано на ювілейних відзначеннях існування Відділів УККА в Бофало, Вілемантику і Бріджпорті, Конн.

Крім збірки на УНФонд, УККА веде ще пожвавлену збірку на дім УККА-СУА в Ню Йорку, який вже ремонтується від кількох тижнів та на який потрібно ще поважної готівки.

Далі, УККА веде постійну оборонну акцію українських політичних в'язнів в СССР, на яку потрібні спеціяльні фонди.

Централя УККА приготовляє різдвяні святочні картки-побажання, які вишлеться до всіх платників УНФонду. Будуть вислані також спеціяльні індивідуальні листи до тих платників, які платять не реґулярно або перестали платити.

Президія Екзекутиви УККА закликає всі Відділи УККА посилити збіркову акцію на місцях та пересилати списки жертводавців для проголошення в пресі. Мґр Базарко також згадав, що голови двох найактивніших Відділів УККА, проф. д-р Петро Стерчо у Філядельфії і проф. д-р Антін Шутка, в Дітройті-Схід, перейшли поважні операції. Проф. Стерчо вже повернувся до праці, а проф. Шутка далі хворий. Президія Екзекутиви УККА висловила щирі співчуття тим двом провідним діячам та їх родинам і побажання скорого виздоровлення.

Видавничі справи УККА

Мґр І. Базарко далі звітував, що УККА має до видання такі публікації: „Акти Української Державности", переклад яких на англійську мову викінчується; „Історія українського поселення в Америці", до якої вже приготовано понад 30% матеріялу; „Нищення України" і „Паралелі між американською та українською революціями", які написав пок. проф. Клянеис А. Маннінґ; збірник доповідей, виголошених на конференції з нагоди 30річчя „Українського Квартальника", та брошуру про надання „Шевченкової Грамоти Волі" для визначних українських та американських діячів.

Звіт проф. Л. Добрянського

Зчерги проф. Добрянський звітував про свою діяльність у Вашінґтоні. Він твердив, що одним з передових завдань УККА є справа надзвичайно високих митних тариф, які совєтський уряд накладає на допомогові посилки, що їх пересила-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЕВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ РОЗГЛЯДАТИМЕ СПРАВУ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ В СССР

Брюсель (СПС). — Петиція української делеґації з Бельгії в справі оборони українок - політв'язнів московських таборів, що її передано через бельгійську парляментарну репрезентацію в дні 14 жовтня, була прийнята президентом Европейського Парляменту і буде поставлена на розгляд парляментарної сесії, що відбудеться в половині листопада в Страсбурзі. Як інформують з Европейського Парляменту, ця петиція буде розглянута в світлі Гельсінкського договору про респектування людських прав, про вільний обмін ідей і знесення всякого роду тортур.

Як відомо, Европейський Парлямент складається з 198 парляментаристів з дев'ятьох західньо - европейських держав, з яких Німеччина, Франція, Італія і Великобрітанія мають по 36 делеґатів, Бельгія і Голляндія — по 16, Данія й Ірляндія — 10, Люксембурґ — 6. Завданням Европейського Парляменту є узгіднити і наблизити европейське законодавство і приготовити ґрунт для об'єднання цілої Европи. Роргляд справи переслідування українців комуністичним режимом в СССР на форумі Европейського Парляменту є покищо без прецеденту. Досі порушування того роду справ вважалося втручанням у внутрішні справи даної держави. Тепер, після підписаних договорів, ці справи інтерпретується в площині прийнятих зобов'язань і як такі мають бути під контролею та витворювати певні правні наслідки для тих, хто порушує договір. Беручи до уваги, що в Европейському Парляменті не бракує приклонників совєтського режиму, дебати над петицією заповідаються доволі контроверсійно. Український Комітет оборони політв'язнів в СССР з Бельгії переслав до Европейського Парляменту додаткові документи, а зокрема переклад листа о. В.

(Закінчення на стор. 3-ій)

УКРАЇНЦІ ЗНОВУ ДЕМОНСТРУВАЛИ БІЛЯ СОВЄТСЬКОЇ АМБАСАДИ В ОТТАВІ

Торонто, Онт. (Ком. Об. В. Мороза). — В четвер, 6 листопада вечером, з ініціятиви Комітету Оборони Валентина Мороза і Відділу КУК в Оттаві відбулася біля совєтської амбасади в столиці Канади демонстрація з нагоди большевицької жовтневої революції. В той час, коли в амбасаді відбувалося прийняття для дипломатичного корпусу, біля 200 українців з Торонта, Оттави і Монтреалю демонтрували перед амбасадою, домагаючися звільнення В. Мороза, Леоніда Плюща та українських жінок - політв'язнів. Приїжджаючим дипломатам демонстранти вручували спеціяльно написане до них звернення, в якому прохається їх запитати в амбасаді совєтських чиновників про Мороза і Плюща.

Демонстрацію, яка пройшла спокійно фотографував кореспондент Канадської Пресової Служби. На вимогу совєтської амбасади перед будинком з'явилося неспівмірно велике число оттавської поліції, що створило комічне враження „строгої оборони" амбасади. Тригодинну демонстрацію закінчено відспіванням українського і канадського національних гимнів.

АНҐОЛЯ ПРОГОЛОШЕНА НЕЗАЛЕЖНОЮ, ПОРТУГАЛЬЦІ ВІДІЙШЛИ, ГРОМАДЯНСЬКА ВІЙНА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Люанда, Анґоля. — В понеділок, 10-го листопада ц. р., Портуґалія відкликала усі свої військові частини з африканської колонії Анґолі, до речі останньої португальської колонії, передала частину влаштувань анґольцям і зліквідувала всі свої уряди. Під охороною військовиків адмірал Леонель Кардозо, останній високий комісар Португалії в Анґолі, стягнув з машту зелено-червоний прапор португальської республіки, який був ознакою португальської присутности в Анґолі від 1485 року. Все це відбувалося без ніякої церемонії, як це звичайно буває у таких випадках, бо Анґоля знаходиться у затяжній громадянській війні, в якій три націоналістичні групи змагаються за владу у цій колонії, яка формально мала одержати 11-го листопада ц. р. незалежність.

Перед від'їздом до Португалії, адм. Кардозо відбув пресову конференцію і дрижачим голосом повідомив, що він передав владу представникам Народного Руху Анґолі, який фактично мав перебрати урядування 11-го листопада, згідно з домовленням між репрезентантами цього руху і португальським урядом. „Я дуже жалую, — заявив Кардозо, — що обставини не дають мені можливости взяти участи в церемонії проголошення самостійности Анґолі, що є великим святом для анґольського населення". Він при тому запевнив анґольців, що як тільки унормалізуються відносини, Портуґалія належно прийде з допомогою Анґолі, головно при формуванні адміністрації, судівництва, шкільництва тощо. Опісля адмірал Кардозо формально проголосив Анґолю самостійною державою і передав офіційний документ, підписаний президентом Португалії Франціском да Коста Гомезом, представникам тимчасового уряду Анґолі.

Згідно з повідомленням Ройтерса, проклямація незалежности Анґолі відбулася 11-го листопада на великому стадіоні в столиці Люанда.

Українець - режисер постанов американської театральної компанії

Ню Йорк. — Місцева театральна компанія „Олл Солс Плеєрс" в пресовому повідомленні інформує, що режисером їхньої наступної постанови, британської п'єси „Прийшов інспектор" („Ен Інспектор Коллс"), буде Волтер Ланда, який є українського роду. Пресове повідомлення зазначує з яких місцевостей в Україні походять батьки Волтера Ланди та повідомляє, що перша вистава згаданої п'єси відбудеться в п'ятницю, 14-го листопада, а наступні вистави проходитимуть в суботу і неділю, 15-го і 16-го листопада, та в п'ятницю і суботу, 21 і 22-го листопада. Всі вистави, крім недільної, почнуться о 8-ій год. та проходитимуть в залі „Олл Солс Черч" при Лексінґтон евеню та 80-ій вулиці. В неділю, 16-го листопада, представлення почнеться в 2-ій год. по пол. Квитки по 3.50 або 4.50 доляра можна замовляти, телефонуючи в день на число BE 3-8075, в увечорі на CL 6-8556, або набувати при касі в день вистави.

Театральна компанія „Олл Солс Плеєрс" у пресовому повідомленні інформує, що хоча Волтер Ланда тепер по фаху є книговодом у великій нюйоркській правничій фірмі, то в минулому часто виступав на Бродвею, а тепер часто виступає, або є режисером постанов компанії „Олл Солс Плеєрс". Він недавно грав головні ролі в трьох виставах цієї театральної групи, а також режисерував три інші постанови,

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Суцільна забріханість

Однією з головних труднощів у кожній нашій акції для здійснювання головного нашого завдання відносно України — поширювання правди про наш нарід, його недолю та його змагання, завжди було і залишається те, що цієї правди прямо важко збагнути здоровим глуздом. Говорити американцеві чи канадцеві про сім мільйонів українських жертв зорганізованого Москвою штучного голоду в 30-их роках, показувати їм навіть документи і фотознімки з масових могил у Вінниці, давати їм у перекладі самвидавні публікації — все це вони чемно вислухають, але по їхніх очах видно, що вони мають сумніви. Сказано ж: нормальній людині годі збагнути здоровим глуздом, що щось подібного може діятися.

На це цілком певно і розраховує совєтська пропаганда. Вже не тільки для американця чи канадця, але й для нашого громадянина, який провів велику частину свого віку в цих вільних країнах, большевицька пропаганда може мати деякий доступ.

Очевидно, що вістря тієї забріханої по самі вуха совєтської пропаганди спрямоване не тільки на західнього обивателя, але ще в більшій мірі на совєтського підданого. Очевидно, що цей підданий сам знає совєтську дійсність і в цьому відношенні його вже жадна пропаганда не задурманить, але дещо інакше може виглядати справа у совєтській передачі вісток та інформацій про події і стан на заході.

Своєрідним „клясичним" прикладом цього може послужити рецензія якогось Иосипа Цьопа на видану минулого року в Торонті, книжку відомого „нашого" канадського „прогресиста" Петра Кравчука: „Українці в історії Вінніпеґу", що появилася у жовтневому (дев'ятому) числі друкованого „на украинськом язике" у Львові журналу „Жовтень". Ми не мали нагоди познайомитись із самою книжкою, але читаючи „жовтневу" рецензію на неї, прямо власним очам не віриться. Рецензент твердить, що автор книжки „на основі марксистсько-ленінської методології проаналізував численні наукові джерела й літературу, присвячену історії заселення, освоєння і розвитку канадської землі та внеску в цю справу української трудової еміграції". Власне „на основі марксистсько-ленінської методології" все інше можна собі легко уявити: одна суцільна лож у живі очі. Згідно з рецензією, ввесь вклад українців не тільки в будову і розвиток Вінніпеґу, але і всієї Канади дали виключно „прогресисти",дарма, що про них навіть у самій Канаді мало хто знає. Очевидно, що в початках українського поселення ці „прогресисти" звели „клясову боротьбу", яка, розуміється, закінчилася „перемогою", хоча не знати, де і якою. З рецензії дальше виходить, що в Канаді існують тільки і тільки „прогресивні" українські політичні, культурно-освітні та всілякі інші організації і установи. Мимоходом згадано також і про „недобитки українських буржуазно-націоналістичних зграй", які „зі шкіри пнуться, щоб одурманити трудящих канадських українців", але „їх потуги марні, їх облуда і туман брехні розсіваються світлом правди, яке несуть людям прогресивні організації, передусім ті, що пов'язані з комуністичним напрямком у суспільно-політичному русі".

Згадано, що ми не мали нагоди познайомитись із самою книжкою Кравчука, але рецензію Иосипа Цьоха на цю книжку треба б обов'язково перекласти на англійську і французьку мови та поширити між канадцями, як клясичний зразок суцільної совєтської забріханости.

Тут і там

Анджела Дейвис, яка сама призналася, що є членом комуністичної партії ЗСА і яка в 1972-му році була оскаржена і суджена за вбивство та схоплення, але визнана невинною, минулої п'ятниці, 7-го листопада, почала знову викладати в одному із коледжів Каліфорнії. Вона вестиме семінар у п'ятьох коледжах Клермонту, Каліфарнія, а темою семінара буде: „Роля негритянської жінки в розвитку негритянських громад".

Факт, що явна комуністка Анджела Дейвис, яка зовсім відверто заявляє, що метою її діяльности є змінити політичну, суспільну та економічну системи ЗСА, може викладати у вищих школах цієї країни, доказує, що тут дійсно панує свобода слова і переконання. Хоча в 1969-му році її були звільнили з посту професора-асистента в університеті Каліфорнії в Лос Анджелесі з уваги на її підривну діяльність та приналежність до компартії, то тепер їй знову привернено право викладати в американських коледжах, не зважаючи на те, що вона не відреклася своїх комуністичних поглядів.

Як відмінно виглядає ситуація в рабовласницькій совєтській імперії, де позбавляють людей затруднення тільки за те, що вони домагаються прав, гарантованих конституцією СССР і конституціями „суверенних" республік, як також безпідставно засуджують їх на довгі терміни ув'язнення в тюрмах чи концентраційних таборах, або запроторюють до закладів для умовохворих. Історик Валентин Мороз позбавлений праці і відбуває другий термін ув'язнення в страшних умовинах тільки за те, що закликав совєтські власті додержуватися власних законів і власної конституції, а цілком не пропаґував поваленння совєтської політичної, суспільної та економічної системи. Математик Леонід Плющ усунений з праці в Академії Наук УССР і запроторений до закладу для умовохворих, де його затроюють „ліками", тільки тому, що виступав в обороні людських прав у СССР. Проти д-ра Михайла Штерна зфабриковано справу тільки тому, що вніс клопотання на виїзд із Совєтського Союзу. В самій Українській СССР звільнено з праці тисячі осіб за їхні переконання та безпідставно засуджено на довгі терміни ув'язнення.

Д-р Михайло Данилюк

ОПІКА НАД СТАРШИМИ: РОЗМОВИ, ПЛЯНИ І РЕАЛЬНІ ПОТРЕБИ

(Причина для дебатів)

I

У „Свободі" за 24 жовтня ц. р. появилися аж два матеріяли про справу опіки над старшими віком людьми, як також були подібні матеріяли перед тим і в „Свободі", й у інших періодиках. Інакше кажучи, справа ця набирає, сказати б, зрілости у нашій громаді і водночас наче б запрошувала до ширшого вислову думок, піддержки цієї ідеї збоку широкого громадянства і, можливо, дебат над конкретними заходами.

Крім пресових матеріялів, як мені відомо, окремі установи або церкви, а навіть деякі парафії, говорили про ці справи в минулому, а за останніх два роки деякі пляни були пропоновані автором цих рядків на останній Конвенції УНСоюзу та останньому Соборі Української Православної Церкви. Напевно були й інші спроби плянування в інших установах чи організаціях, а коли вони всі разом (за вийнятком Української Католицької Єпархії у Філядельфії) не виявили ще конкретних заходів, то для цього, певне, існували свої причини, хоч і нема сумніву, що кожна громадська чи церковна організація цієї справи не забула.

Справа опіки над старшими знову стала у фокусі уваги при нагоді можливости закупу вже готового будинку для старших на окраїнах великого Ню Йорку із рук жидівських підприємців або організацій, які, будуючи цей дім для своїх потреб, рішили тепер, що їм цей будинок зайвий, і виставили його на продаж. Його оглядали окремі люди, а в тому члени Ради Митрополії УПЦ, й останні вирішили, що будинок цей для існуючих потреб цієї Церкви не підходить із кількох причин, а серед них ціна будинку (понад 3 мільйони 700 тисяч), вивінування, величина кімнат, пристосування лише для окупації двома ліжками (особами), надто скромне умеблювання для амбуляторних людей, які умово і фізично ще мусять (й хотіли б) бути діяльними і т. д. Усі ці речі, звичайно, могли б бути дискусійними й об'єктом рішень окремих установ чи церков, якщо б вони хотіли набути такий будинок. Одначе, якось мимоволі насувається думка, що справа допомоги старшим стала знов такою актуальною не лише тому, що це важлива справа, а саме тому, що чомусь її треба розв'язати закупом якраз такого, а не іншого будинку.

Проблеми до надуми

Закуп такого чи іншого будинку — це справа аналіз охочими його купити і, не виключене, він виглядав би у кращому світлі після додаткових досліджень, якщо хтось хоче інвестувати біля 4 мільйонів долярів без особливої підготовки. Між іншим, шкода говорити про те, що українська громада може, мовляв, „без свого капіталу" набути якийсь будинок. Хтось колись за це мусить платити у додаткові до 10 відс. інтересу, який у процесі 20 років нажене додаткових 5-6 мільйонів. Доходи із будинку, не виключене, можуть ці суми витягнути, але й тоді постає питання, для кого ці мільйони мають українські руки витягати.

Проте, щоб оминути емоційні моменти (ага, хтось „не має відваги", або „не хоче допомагати" безпритульним старшим людям тощо) варто залишити даний будинок біля Ню Йорку на боці, для аналізи саме таким діячам, які його краще знають. Мені хотілося б подати кілька думок про будинки взагалі, де б вони і які б вони не були. Базую думки на 20-літній співпраці із різними центрами опіки над старшими, в тому числі в позиції медичного директора одного із найбільших (3-го по величині в ЗСА) геронтологічних центрів, який своїми кадрами часто служить (за грубі гроші) консультантом різним осередкам цілої Америки. Сьогодні бо ніхто таких речей не робить „на коліні", а лише після солідних студій справи та професійної підготови. Не виключене, такі думки стануть у пригоді діячам, що серйозно беруться до розв'язки питання опіки над старшими.

Засадничо, беручи до уваги великі потреби української громади, один будинок справи старших не розв'яже навіть в районі великого Ню Йорку. Про це згадаємо у цій статті пізніше, але зараз хочеться підкреслити, що для розв'язки справи треба плянування такого, яке роблять інші, розбудовою системи т. зв. довготермінової опіки („Лонг терм кер юніте"), коли старші люди мають можливість у цій самій системі переходити з одного позему опіки на інший — вищий або нижчий.

Проте, беручи до уваги нашу непідготованість та брак організації потрібних фінансів, можна б згодитися із ентузіястами такої справи, що на початок треба починати із одного будинку, щоб „стати на ноги", і розвивати справу на дальші щаблі. Але й тоді, — яким мав би бути такий будинок? Системи „гай райз" для пенсіонерів, системи повного пенсіону для амбуляторних людей, системи переходової опіки чи піклувального дому? Навіть й у виборі остаточної форми першого нашого будинку треба мати ясну картину щодо категорії опіки і системи постачання її згідно із вимогами стейтових і федеральних чинників, інакше ліценції не дадуть або ж її після певного часу відкличуть. Сьогодні вимоги — надто суворі, й опіку над старшими вважається не „бизнесом", а професією, доказом чого були недавні довгі переслухання у комісіях Конґресу ЗСА та нові, суворі закони для охорони прав старших.

Щоб бодай частково познайомитися із цією справою, відсилаємо зацікавлених до дуже багатої в цій справі організаційної літератури, ось хоч би, наприклад, до таких книжок: „Фінансове керування інституціями здоров'я", И. Б. Сілверса і С. Прагалата; „Підручник для дослідників, плянувальників і (фінансових) добродіїв довготермінової опіки" С. Шервуд; „Нешенал Лейбор Рілейшен Акт: Гайдбук фор ґелт кер адміністрейторс"; „Персонал адміністрації в заведеннях здоров'я: теорія і практика" Н. Мецґера; „Пляни і розвиток домів для старших", видання Геронтологічного Т-ва; окремі видання в цій справі таких геронтологічних центрів: Дюк університет, Гарвардський університет, Інститут Геронтології Мічиґенського університету, Ореґонського університету, а навіть таких центрів „під боком" Ню Йорку, як центр у Сиракюзах або стейтового університету Пенсильвенії (останні навіть вишколює персонал для різних форм домів для старших). Я вже не згадую такі „малі" речі, як великі і численні брошури федеральних і стейтових законів щодо опіки над старшими, які мусіли б бути на руках плянувальників.

Також у нас ще не вияснена демографія старших, як мені відомо її ще ніхто не опрацював для нашої етнічної групи. Без демографії взагалі, а зокрема хоч би східніх стейтів, майже неможливо плянувати якісь доми, щоб не влізти у фінансові клопоти. Економіка нашого світу і часів — надто безпощадна, щоб із нею загравати „по домашньому", а потім бити на емоції, щоб вся громада рятувала із халепи. Демографія (профіль старшого покоління, його збільшення і смертність, розселення, динаміка і психологічні потреби у рамках етнічної групи і цілої країни), як також соціологічна розцінка (статистика соціяльного профілю) можуть дати реальну базу для плянування. Наскільки це важливе у наших часах можна бачити із багатої літератури на цю тему, ось хоч би із такої книжки як „Старість: науковий і соціяльний огляд" Д. Вудруф і И. Біррен у співпраці групи фахівців Геронтологічного Центру університету Півд. Каліфорнії, який, до речі, також вишколює фахові кадри для опіки над старшими.

Згадуючи деякі практичні потягнення чи підготовку, необхідно знати, чи при будові або закупі такого або іншого будинку буде використання, наприклад, таких законів, як „Тайтел ХУІІІ", „Тайтел XIX", а навіть новозаведений (у якійсь мірі) „Тайтел XX", чи є можливість використати славний „Рул 49", що по суті, вирушає фінансові клопоти корпорації будинку для старших краще як допомога Соціяльного Забезпечення (якщо, зокрема, є доволі людей на пенсії соціяльної опіки („велфер") тощо).

Ще зробимо пару завваг практичного характеру. Як, наприклад, стоїть у нас справа професійних кадрів для ведення будь-якого будинку? А зокрема такого, що вимагатиме різної обслуги і буде орієнтуватися на допомогу державних фондів. Адже для цього треба не лише кваліфікованих людей, а також ліценціованих, себто людей із відповідною освітою, іспитами і ліценціями, починаючи від адміністратора і кінчаючи на різних професіях допоміжного характеру, бо так вимагає добро старших людей і закони. Звичайно, вони у нас, як орієнтуємося, десь є, але цих людей треба відшукати, а навіть включити у підготовку таких задумів.

Справа коштів на ведення будинку — не така проста, її часто збувають методою „якось то воно буде", а тим часом тверда економіка вимагатиме свого. Ось, наприклад, із чисельних даних про видатки взяти б кошт харчування. Хтось із українців, без досвіду, прийняв кошт у висоті 2.50 дол. на день на особу плюс один кухар з допомогою на 250 людей мешканців будинку і кілька десятків персоналу. А тим часом усі доми для старших звичайно вираховують це так: кошт закупу харчів помножений на два дає приблизно висоту суми, якої треба, щоб подати харч людині на стіл. Не знаю цін в Ню Йорку, але на середньому заході ЗСА пересічний кошт харчу на особу (у гуртовій ціні 300 і більше людей) виносить 1.90 до 2.20 дол. на день, помножене на два — дає 3.80 до 4.40 дол. денно. Перша цифра — це ціна сирого харчу, друга — вже приготовленого, себто сюди включається кошт кухарів, допомоги, ліквідації відпадків тощо. У Ню Йорку ціни можуть бути й вищими. Все це при умові, що дім такий має деяку свою власну доставу допоміжних харчових засобів (отже пару власних автомашин для випадкових достав).

Як справа із гігієною, білизною, пранням тощо. Тут також існують певні „правила", на яких адміністрації вміють калькулювати, але до них, як також до інших „малих" справ не забираємо голосу, оскільки характер майбутнього будинку — невідомий.

Практика багатьох центрів показує, що найгіршим є такий будинок, що розра-

(Продовження на стор. 4-ій)

Володимир Барагура

ЛИЦЕМІРСТВО

Лицемірство розрослося до небувалих досі розмірів. Воно стало не хибою людського характеру, але його чеснотою.

Лицемірять не лише одиниці, але лицемірством просякнуті всі ділянки збірного життя. Що інше думати, що інше говорити, зовсім інакше діяти і навпаки — стало практикою щоденного життя.

Живемо в світі і періоді історії людства, в якому навіть ті, які покликані стояти на сторожі моралі індивідуальної і збірної, зберігати, плекати й поширювати засади справедливости, людської гідности й основних людських прав, стануди скрито й явно по боці тих, які ці принципи заперечують, нехтують ними і топчуть їх брутально, заявляючи одночасно вголос щось протилежне і ставлячи себе в ряди подвижників правди та справедливости.

Годі обговорити всі випадки й види лицеміреняя, але варто спинитися бодай на кількох маркантних його проявах у загальному житті, зокрема на тих, що стосуються української збірноти.

Багато говориться і пишеться про основні людські права, про рівноправність людей, про людську гідність, про право і привілей всіх людей і збірноти на власне вільне життя. З метою оборони цих шляхетних принципів існують спеціяльні міжнародні тіла, комісії, для того скликаються конференції, видаються спеціяльні заклики, влаштовуються кампанії, проголошуються „Тижні" й „місяці", чи навіть „роки", присвячені цим високим гаслам, випускаються навіть спеціяльні філятелістичні серії „Миру через закон і справедливість", але коли приходиться до конкретного діла, справа мається інакше. Саме ті, в кого ці ідеї, принципи й гасла найбільше на устах, поступають навпаки.

В усіх цих збірних тілах в обороні прав людини найбільший голос мають гнобителі, а гноблені взагалі до них недопущені або відсунені на периферії проблеми.

ОН з усіма своїми прибудівками, аґентствами, комісіями в справі оборони прав людини свідомо не бачить дійсности й реального стану, глухі на крик розпуки й благання порятунку. Петиції в обороні переслідування, демонстрації, голодівки, листи і звернення та просьби самих політичних в'язнів до різних збірних тіл, покликаних захищати гноблених, і до високопоставлених осіб стати в їхній обороні — залишаються киданням гороху об стіну.

Кожний чинник, заанґажований у ділянці оборони людських прав, заявляє, що „робить все можливе..." (славнозвісна заява ген. секретаря ОН Курта Вальдгайма на пресовій конференції в Мехіко на інтерпеляцію однієї української делеґатки про його заходи в обороні переслідуваних інтелектуалів), а на ділі ніхто з них не має навіть відваги поставити цю проблему на тапету нарад, чи то окремих комісій і комітетів, чи асамблеї ОН, як це сталося на останній конференції в Мехіко з нагоди Року Жінки.

Державні мужі, які мають вершинні зустрічі з гнобителями, обіцяють поставити ці проблеми в програму своїх розмов, але коли вони ведуться, ці обіцянки містерійно щезають з порядку нарад. Як заявив експерт справ совєтознавства Збіґнєв Бжезінський, ці справи мають менші шанси після зустрічі у Гельсінках і низки інших детантських конференцій.

Лицемірство просякло в найвищі церковно-релігійні кола й запанувало в столиці світового християнства — в Римі. Ватикан мовчить, а то й співдіє своєю політикою екуменізму в ліквідації Української Католицько Церкви в Україні.

Папа звертає очі на Захід і протестує проти покари смертю баскських революціонерів—що й похвальне, — але відвертає очі від Сходу і не підносить голосу протесту проти переслідуваної Української Католицької Церкви.

Недавно преса принесла повідомлення про повішення большевиками українського католицького священика о. Михайла Луцького з с. Дроговичі за те, що сповняв душпастирські обов'язки. Православний священик о. Василь Романюк проголосив голодівку і звернувся до Папи й до Світової Ради Церков з проханням, щоб допомогли йому бодай мати св. Письмо. Українська Православна Громада з закарпатського села Руське Поле звернулася з петицією до ОН і до Світової Ради Церков, щоб виклопотали їй дозвіл виконувати релігійні практики, Чорновіл написав листа през. Фордові з просьбою заступитися за переслідуваних.

І ні державні мужі, ні міжнародні установи для захисту прав людини, ні Рада Церков, ні Рим не кивнули пальцем.

Безбожні представники офіційної Російської Православної Церкви відвідують столицю християнського світу і вони важливіші для Ватикану, ніж мученик за Церкву українську і вселенську патріярх Иосиф. До вух римських церковних кіл не дійшли його слова про „гори трупів і море крови" за Церкву і віру, бо ці трупи і ця кров стоять Римові на перешкоді здійснювати свої міражні пляни співжиття з ворогом, який по своїй матеріялістичній природі не може мати нічого спільного з принципами християнізму, а навпаки є тільки його ворогом.

Як довго пануватиме лицемірство в приватному й загальному житті, так довго ніяка проблема, зв'язана з пошануванням основних людських прав, не буде позитивно полагоджена. Навпаки, топтання людських прав і гідности буде продовжуватися безкарно.

СПРАВА ВАСИЛЯ СТУСА

ВИРОК І КОМЕНТАР

4

В зв'язку з чим судова колегія вважає за можливе обрати для нього пом'якшену міру покарання. Оскільки Стус вчинив особливо небезпечний державний злочин, за що судиться вперше в силу ст. 25 КК УРСР він має відбувати покарання в ВТК суворого режиму. На підставі вище викладеного з врахуванням погіршуючих і пом'якшуючих обставин, судова колегія, керуючись ст. 323, 324 КПК УРСР винесла вирок. Стуса В. С., на підставі ст. 62 ч. 1 КК УРСР позбавити волі в ВТК суворого режиму на п'ять років з засланням на три роки. Строк покарання рахується з 13 січня 1972 року. Речові докази — антирадянські вірші, збірки, листи залишити при справі. Судові стягнення на проведення експертиз у сумі 100 карбованців, сплату приїзду свідків викликаних до слідчого у сумі 114 карб. 60 коп., і приїзд свідків на суд у сумі 68 карб. 35 коп., а всього 282 карб. 95 коп. стягнути із засудженого Стуса.

Скажу, що своєї вини я не визнав і в останньому слові. Отже щире каяття стосувалося лише чернеткових загарячих рядків на зразок; „кубло бандитів, кагебістів, злодіїв і відставників у стольному засіли місті, як партія більшовиків". Звичайно не було й жодних обіцянок чесно служити Вітчизні. Я мусив був визнати, що рядки, схожі до згаданих вище, мають певний наліт нерадянських настроїв, адже я стояв на тому, що я не націоналіст і не годився з тим, щоб мою творчість називати антирадянською агітацією і пропагандою. Тоді я ще називав цю країну своєю Вітчизною, ще не міг зважитися на велику відмову: якщо на твоїй рідній землі тебе розпинають за любов до неї, за бажання в поті чола працювати для свого народу, тоді доводиться змиритися з тим, що в тебе є рідна земля, але немає рідної країни. Вона ж бо стала країною твоєї неволі, вона обернула тебе на раба, силоміць вирвавши з рідної землі.

За сотнями загород і колючих дротів лежить моя земля Україна, заходячи тільки в зболені сни. Вона світить як далека зірка у вечірньому мордовському небі. А невільницький твій шлях стелиться далі й далі од неї — за сиві уральські хребти, в закрайсвітні сибіри. Бо кати іспитують тебе: а чи витримає твоє серце, чи не пірветься од натуги.

Під час обшуку 12. 1. 1972 року у мене було вилучено: збірку В. Кордуна „Тихий майстер дитячих іграшок", „Постать голосу" Чубая, „Крик з могили", вірш Симоненка „Де зараз ви, кати мого народу", деякі листи до мене від В. Голобородька та Віри Вовк, книга Ясперса „Rechenschaft und Ausblick", збірка Л. Костенко „Зоряний інтеграл", збірка „Веселий цвинтар". „Зимові дерева, два листи Ст. Тельнюка — про „Феномен доби", „Інтернаціоналізм чи русифікація" І. Дзюби (два примірники), книга Карла Юнга „Архетип в символеке сновидений", книга Віри Вовк „Каппа Хреста", „Братская ГЗС" Євтушенка. „Базар" Емми Андієвської, „Крутий маршрут" Аксьонової, збірку Казіміра Едшміда (український переклад), конспекти статтей Грушевського, виданих до революції, понад 20 зошитів моїх вузівських конспектів, біля десятка моїх чернеткових зошитів із віршами та їхніми варіянтами. Усе це залишилося в КДБ і лише маленьку часточку з цього долучено до справи. Решту видно, спалили, як обіцяв слідчий Мезеря: спалять на ваших очах.

Наведу далі уривки з рецензії А. Каспрука на збірку „Зимові дерева", яку він написав для слідства: „Це поетика декадансу, поетика ідейного занепаду". У віршах Стуса „радянське життя постає як добровільний допр, де живуть і діють неохайний вчитель етики, вчорашній христопродавець, п'яниця, альфонс, дочка асенізатора тощо. Бридкішої гидоти, жахливішої зневависті не міг придумати найвинахідливіший упереджений проти нашої дійсності фантазер". „Не треба доводити, що книжка Стуса шкідлива всім своїм ідейним спрямуванням, всією своєю суттю. Моральна неупереджена людина прочитати її може лише з обридженням, із зневагою до „поета", що так паплюжить свою землю і свій народ". Про збірку „Веселий цвинтар" Каспрук пише: „Радянські люди за Стусом це бездушні автомати, люди без голови, манекени, що механічно розігрують заданий за схемою безглуздий спектакль". „З художнього боку вірші Стуса це якась маячня, злобливе белькотіння, а з громадського, політичного — це свідомий наклеп, очорнювання і оббріхування нашої дійсності". Такі ж його відгуки про статтю „Феномен доби" та „Зникоме розцвітання". Одне слово, на руках цього доктора філології — моя кров, як і на руках слідчих Логінова, Мезері, Пархоменка, судді, прокурора і адвоката-прокурора, накиненого силоміць. У дусі критиків-головорізів писав кандидат наук А. Ковтуненко, рецензуючи для КГБ збірку „Крик з могили". „В деяких віршах Холодний видає себе уболівальником за народ, але „його" народ — це щось абстрактне і невловиме. А справжній трудовий народ, радянських людей він ненавидить і пише про них з презирством і зневагою". „Холодний плекає надії на буржуазно-націоналістичне відродження України, виношує бредові ідеї збройного повстання проти існуючого ладу, помсти трудящих за їхню відданість соціялістичній Вітчизні". Цікаве свідчення донецького поета Євгена Летюка, що з переляку заявив таке: „Мене завжди приємно вражала манера Стуса говорити скрізь підкреслено українською мовою, навіть тоді коли в цьому не було потреби". Але хай їм простить бог — усім цим летюкам, скасенкам, клоччям, селезненкам...

(Продовження буде)

ОН СХВАЛИЛИ АНТИСІОНІСТСЬКУ РЕЗОЛЮЦІЮ, ПРОГОЛОСУВАЛИ ПРАВО ПАЛЕСТИНСЬКИХ АРАБІВ НА САМОВИЗНАЧЕННЯ

Об'єднані Нації, Н.Й. — Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй у понеділок, 10 листопада, великою більшістю голосів проголосувала резолюцію, яка твердить, що „сіонізм є формою расизму та расової дискримінації". За цією резолюцією, інспірованою арабськими державами, голосували представники 72-ох країн, 35 були проти, 32 здержалися від голосування, а представники 3-ох країн були відсутні. За резолюцією голосували арабські та інші мусулманські держави, комуністичні країни, Бразилія та Мехіко й багато інших держав т.зв. „третього світу". Проти резолюції були ЗСА, Канада, 9 членів Европейського Спільного Ринку, ряд інших европейських країн, Ізраїль, Австралія, Нова Зеляндія, кілька південноамериканських держав і чотири африканські країни. Хоча проголосована резолюція не має зобов'язуючого характеру на членів ОН, то речники Ізраїля та жидівських організацій в різних країнах побоюються, що схвалення резолюції спричиниться до зросту антисемітизму і дасть Совєтському Союзові та іншим державам привід збільшити свої натиски на жидів. Амбасадор ЗСА Даніел Мойніген заявив, що Америка повідомляє Генеральну Асамблею та цілий світ, що вона не визнає цієї резолюції, не буде додержуватися її та ніколи „не погодиться з тим ганебним актом". Ізраїльський амбасадор Хаїм Герцоґ ще перед остаточним голосуванням гостро засудив резолюцію та її прихильників, заявляючи, що Адольф Гітлер „почувався б як вдома" під час теперішнього засідання Генеральної Асамблеї ОН. Він символічно роздер цю резолюцію.

Того самого дня рано Генеральна Асамблея подавляючою більшістю голосів схвалила дві резолюції, які стосуються палестинських арабів. Перша резолюція створила „Комітет для здійснювання незаперечних прав палестинського народу". Комітет, який матиме своє бюро в приміщеннях ОН, заниматиметься такими справами, як право палестинських арабів на самовизначення, право на державну незалежність і суверенність, як також заниматиметься правом палестинських арабів повернутися до їхніх домів і на їхні посілості „з яких вони були вигнані". Друга резолюція постановляє, що Палестинська Визвольна Організація (ПВО) повинна брати участь у всіх стараннях щодо встановлення миру на Близькому Сході. ЗСА та Ізраїль, як також кілька европейських і південноамериканських держав, голосували проти обох резолюцій. Представник ЗСА заявив, що не може погодитися на ці резолюції поки ПВО не визнає права Ізраїля існувати як самостійна держава.

ЕВРОПЕЙСЬКИЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Романюка до Папи Павла УІ.

РЕАКЦІЯ СОЛЖЕНІЦИНА НА ІНТЕРВЕНЦІЮ В ЕВРОПЕЙСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ

Три дні після відвідин української групи в Европейському Парляменті А. Солженіцин опублікував в пресі (Ль'Орор, Париж 17 жовтня 75) своє звернення під заголовком: „Ваша сила може вплинути на світові події". В тому зверненні є згадка про відвідини Страсбургу втікачами Центральної і Східньої Европи (в той час не було інших груп, тільки українська! СПС).

А. Солженіцин висловлює свою „приязну підтримку намаганням говорити одним голосом від всієї Східньої Европи, що ще задержала свою захитану свободу". Далі він робить натяк на голос південно - східньої Азії, що йде в унісон із Східньою Европою та є мементом для Західнього світу, який нас не розуміє, аж поки самий не впаде жертвою тиранії.

Після того автор „Архіпелагу ГУЛагу" робить застереження, мовляв, „ввесь світ знає, що комунізм не є видумкою одної нації, а є загально світовою ґанґреною. Однак небезпека, що заступленням слова „руский" „совєтським" приписується всі злочини теперішні і майбутні світового комунізму народові, який від комунізму потерпів перший і терпить довше ніж всі інші".

Солженіцин закликає не так до взаємної толеранції, як до великодушности супроти російського народу. В еміґрації поневолених народів він бачить велику силу, яка об'єднана може мати вплив на хід світових подій.

Ми підкреслили фразу, яка нам виглядає найбільш суттєвою в зверненні А. Солженіцина фразою, що російський нарід „потерпів перший від комунізму і терпить довше ніж всі інші". Це так, мов би той совєтський комунізм не був ґенієм російського народу: його вождя Леніна, а „світовою ґанґреною".

Російських еміґрантів, яких Солженіцин є виразником, турбує українська візита в Европейському Парляменті і оборона українських в'язнів перед московською тиранією.

Першості настільного тенісу УСЦАК вже цього вікенду на „Союзівці"

Союзівка. — В суботу і неділю, 15-го та 16-го листопада, відбудуться тут індивідуальні першості настільного тенісу Української Спортової Централі Америки і Канади. За звання українських першунів Америки та Канади змагатимуться в окремих конкуренціях юнаки до 18-го року життя, чоловіки від 19-го року, та жінки всі разом в одній конкуренції. Учасники, які займуть в змаганнях три перші місця, здобудуть звання чемпіонів УСЦАК та чаші, що їх уфундували: для чоловіків — УНСоюз, для жінок — „Свобода", та для юнаків —„Український Тижневик".

Цими змаганнями проводитиме ланковий настільного тенісу УСЦАК Богдан Миндюк, якому допомагатимуть в цьому господарі змагань пластуни Загону „Червона Калина". Союзівка гоститиме в себе вперше такі українські першості настільного тенісу. Учасники будуть платити знижкові ціни за побут, тобто за приміщення і харчування.

Зголошення до участи в цих змаганнях приймав ланковий УСЦАК Богдан Миндюк в Айслінґтоні, біля Торонта. Але, з огляду на поштовий страйк в Канаді, такі зголошення приймає тепер Головна Канцелярія УНСоюзу, а безпосередньо перед змаганнями, тобто до суботи, 15-го листопада, години 10-ої ранку, прийматиме зголошення учасників управа Союзівки та сам провідник змагань вже на Союзівці.

В пам'ять нашого Дорогого СВАТА

бл. п. Стефана Бартко

складаємо на:

Фонд Катедри Українознавства в Гарварді 20.00 дол.

Українську Вільну Академію Наук (УВАН) 20.00 дол.

Катерина і Андрій ВУКИ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність на 88-му році свого життя дня 12-го травня 1975 р. наша Найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ЛЮБОВ ДУДКО

У першій мірі складаємо нашу найсердечнішу подяку Його Високопреосвященству, Митрополитові Української Православної Церкви, Владиці Мстиславові, за вшанування Покійної своєю приявністю в часі Заупокійної Служби Божої у Церкві-Пам'ятнику Св. Андрея у Савт Бавнд Бруку та за прочитання розрішальної Молитви над домовиною і вияви співчуття родині.

Сердечно дякуємо Високопреподобному о. протопресв. Іванові Ткачукові за Його відвідування нашої Мами у лікарні, за Його духовну опіку та уділення Їй Найсвятіших Тайн, а врешті за похоронні відправи у похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку та Його прощальне зворушливе слово.

Щиро дякуємо також Високопреподобному о. ігуменові, д-рові Володимирові Гавлічеві за Його похоронні відправи у згаданому похоронному заведенні.

Рівнож дякуємо щиро Високопреподобному о. протопресві Михайлові Землянченкові та Високопреподобному о. протопресв. Іванові Ткачукові за відслуження Заупокійної Служби Божої у Храмі Св. Андрея у С. Бавнд Бруку та відпровадження Покійної на Вічний Спочинок і молитви над Її гробом на Українському Цвинтарі у Ст. Бавнд Бруку.

Зобов'язані також до вдячности п. проф. І. Паливоді за Його співслужіння в часі Служби Божої та над гробом Покійної.

Окрема щира подяка йде від нас для п. д-ра Юліяна Гноя за Його дбайливу лікарську опіку в лікарні та в домі Покійної, та для п. д-ра К. Рогозинського за Його часті відвідини в лікарні і дома.

А врешті ми невимовно зобов'язані та щиро вдячні усім нашим Приятелям, Знайомим та усім-усім добрим Людям за вшанування пам'яти Покійної своєю участю у похоронних відправах, за щирі співчуття у хвилинах нашого великого смутку, зложені нам чи то особисто чи листовно та телефонічно, за їхні молитви й квіти, за моральну допомогу й допомогу автами, за Заупокійні Служби Божі та пожертви на різні добродійні цілі замість квітів на могилу. Деяким нашим та Покійної Приятелям також дякуємо за відвідини нашої Мами так у лікарні, як теж і дома в часі Її важкої хвороби.

Хай усіх-усіх Вас Милосердний Господь нагородить за Ваше щире серце кріпким здоров'ям та щедрими ласками.

Вкінці дякуємо Вп. П. Яремі та працівникам заведення за добре виконану обслугу при похоронах.

У глибокому смутку

вдячні доньки —

ГАЛИНА і ЛІДІЯ з Родинами

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, ненадійно відійшов від нас у Вічність дня 1-го серпня 1975 року наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ВУЙКО, СТРИЙКО

бл. п. мґр прав

ВСЕВОЛОД ФОРОСТИНА

З глибини, зболілого серця складаємо подяку Всечеснішим отцям: пароховi о. монс. К. Приймі, деканові о. Л. Мудрому, о. Х. Войтині, ЧСВВ, за відправу Панахиди в похоронному заведенні П. Яреми. Зокрема дякуємо о. монс. К. Приймі за зворушливе прощання в похоронному заведенні і в церкві над відкритою домовиною Покійного. Дякуємо п. Б. Казанівському — секр. Т-ва СУК „Провидіння" за слова співчуття. Також складаємо подяку п. інж. І. Мокрівському — голові Т-ва Інженерів і п. інж. Т. Грицаєві від Відділу Т-ва Інженерів за вислови співчуття. Рівнож щира подяка членам Комітету Стрийщини за передачу братніх співкалінь. Наша сердечна подяка Родині, Приятелям і Знайомим за вислови співчуття — особисто, телефонічно чи листовно. Невимовно дякуємо за цвіти, пожертви на св. Служби Божі за спокій душі Покійного. Подяка Усім Тим, що взяли участь в Похоронних Обрядах та зокрема Усім Тим, що в який небудь спосіб причинилися у віддані останніх прислуг Покійному. Сердечну подяку складаємо Вп. Паням: п. С. Мілянич, п. І. Джус, п. В. Падох, В. і д-р В. Івануси, своякам: Л. Дяченко, Х. і О. Самійленкам з Родиною і п. І. Яцків, за поміч у наших тяжких хвилинах. Також дякуємо д-рові А. Лятишевському за лікарську поміч. Щира подяка д-рові І. Ярошеві і Х. Самійленко за прощальні, зворушливі промови під час тризни. Щиросердечно дякуємо Усім Жертводавцям, що зложили свої пожертви на фонд „Церква в Потребі" і на „Альманах Стрийщини". При кінці тризни Л. Дяченко ще раз склала подяку Учасникам похоронних відправ, за що теж щире спасибіг.

Нехай Всевишній Господь винагородить Усіх щедрими ласками.

У безмежному смутку

ОЛЕНА — дружина

РОМАН — син

ОПІКА НАД СТАРШИМИ...

(Продовження зі стор. 2-ої)

хований на кімнати із двома ліжками, без приватних кімнат. Добір людей часто — важкий на одну кімнату, а варто пам'ятати, що статистика домів показує дефіцит у веденні, якщо окупація ліжок падає нижче 95 відс. Деякі доми із дуже обмеженою обслугою можуть пережити окупацію 90 відс., але тоді зайво говорити про якийсь прихід, який би треба обернути у дальше вдосконалення будинку і проживання старших. Хіба що заглядати у кишеню корпорації. Я вже не згадую про психологічний момент такого випадкового добору людей в одну кімнату, який із лікарського боку часто оцінюється нестерпним. А при „погоні" за цими 90 чи й 95 відс. окупації ліжок, щоб не бути в дефіциті, часто добір випадає дуже поганим із різних причин. Єдиними людьми, які у більшості зносять проживання по двох-трьох в одній кімнаті — це люди хворі, немічні або у такій похилій старості, що їм байдуже. Але тоді треба говорити не про відпочинковий дім для старших, а про піклувальний дім. Тоді персонал, витрати і ввесь бюджет — цілком інший і ще важчий.

У цьому розділі зачеплено тільки кілька проблем, але вони вистачають, щоб побачити, що комплекс дому для українського пенсіонера (мені видається, що у нашій соціяльній структурі слово пенсіонер більше надається) в сучасних обставинах — не такий простий. Тож зовсім не дивно, що деякі наші фінансові установи забрали, покищо, вичікуюче становище. Хоч й ідея — дуже добра, але справа поважної опіки над старшими — це не лише закуп будинку, а далі „буде видно", а таки комплекс, який треба серйозно розв'язати. У цьому питанні ми відстали на яких двадцять років або й більше від інших етнічних груп. Треба їх доганяти.

(Продовження буде)

18-та Літня Рада Куреня УСП „Хмельниченки"

В днях 4 і 5-го жовтня 1975 р., на Пластовій Оселі „Бобрівка", в Норт Калбруку, Конн, відбудеться 18 Літня Рада 27-го куреня УСП-ів „Хмельниченки", імени гетьмана Б. Хмельницького, який нараховує понад 70 членів. Раду відкрив курінний осаул (заступник) ст. пл. Олександер Фіґоль, Хмель, козацьким гаслом.

До програми увійшли такі точки: вибір нової курінної команди, товариський вогник, заприсяження нових Хмелів на „козацькім вогнику", курінні наради, спільні наради з членами 23-го куреня УПС-ів „Хмельниченки". Обрано нову курінну команду у такому складі: ст. пл. Микола Бабяк — курінний, ст. пл. Андрій Пришляк — осаул, ст. пл. Тарас Борковський — писар, ст. пл. Ігор Рак — скарбник, ст. пл. Олексій Цвіль — референт кандидатів, ст. пл. Лев Оприско — обозний (господар), ст. пл. Роман Наум — хорунжий.

Предсідником спільних зборів був пл. сен. Володимир Бакалець, курінний 23-го куреня УПС-ів. До президії ввійшли, також „Батько Хмель", пл. сен. Михайло Звонок. „Батько" є начальним зв'язком між „Хмельниченками" — старшими пластунами і сеніорами.

Крім організаційних справ обговорено наступне: можливість скликати веселу зустріч у Балтиморі, видати сучасний курінний правильник, скликати велику Зимову Раду при кінці січня 1976 р., на Союзівці, висвітлити фільм та знимку з цьогорічного водно - мандрівного табору. Темою куреня є виховувати молодь та задержувати народні козацькі звичаї у своїх ділянках у пластовому житті, а також у самому братерстві.

Раду закрив новообраний курінний ст. пл. Микола Бабяк, Хмель., в козацькому строю, курінним гимном: „Чи то буря, чи то грім".

Мокола Бабак

УККА ДОМАГАЄТЬСЯ...

Закінчення зі стор. 1-ої)

ють українці з Америки своїм рідним в Україні та що в тому напрямі УККА робить певні інтервенції. УККА також заанґажований в справі злуки українських родин. Він згадав, що совєтська амбасада у Вашінґтоні почала вести клевитничу кампанію проти нього та його діяльности у зв'язку із відзначенням „Тижня Поневолених Націй" та що ця кампанія є частиною загальної атаки, яку веде комуністична преса в Україні проти нього та цілого УККА, що є явним доказом про це, що діяльність УККА не дає спокою московсько-большевицьким поневолювачам України.

Далі, проф. Добрянський говорив про біжучі справи, зв'язані з діяльністю УККА, а саме:

— Внесено подання в справі прийняття УККА в членство ВАКЛ;

— Контакти в АРБА в справі дотацій на певні проєкти, які приготовляє УККА з нагоди 200-річчя Американської Революції;

— Переписка з президентом Американського Польського Конґресу в справі спільної українсько-польської конференції на терені ЗСА;

— Справа резолюції конґресмена Бирка з Фльориди про усунення України й Білорусі з членства в Об'єднаних Націях та запляноване протиакція;

— Президентська Проклямація „Дня Української Незалежности" в січні 1976 р. має певні вигляди на успіх. Тому всі Відділи УККА повинні негайно звертатися до своїх сенаторів і конґресменів, щоб вони вносили свої індивідуальні резолюції та пересилали їх до Білого Дому. В цій справі Екзекутива УККА видасть відповідні вказівки та напрямні праці для Відділів УККА.

На закінчення свого звіту проф. Добрянський говорив про значення змін в уряді ЗСА, про можливість виступу Америки з Міжнародної Організації Праці, що є аґенцією Об'єднаних Націй, та про успішне переведення наукової конференції про „Націоналізм в СССР", яку влаштував Детройтський Університет заходами Відділу УККА Детройт-Схід під головуванням проф. д-ра Антона Щутки і про взірцево проведений ювілей 25-річчя Відділу УККА в Бріджпорті.

Д-р Антін Жуковський, голова Комісії для студій організованого українського життя в Америці звітував про заплановану конференцію українських професійних організацій з рамені цієї Комісії, яку відложено на пізніший час. Над цією справою відбулася довша дискусія.

Мґр І. Базарко та п-і Іванна Рожанковська звітували про поступ ремонту будинку УККА-СУА в Ню Йорку; И. Лисогір про працю Українського Крайового Комітету 200-річчя Америки та 100-річчя Українського Поселення в Америці; ред. Ігнат Білинський про проєкт XII Конгресу УККА, виготовлений Комісією Політичної Ради УККА, а д-р Володимир Душник про підготовку книжки про українське поселення в Америці.

Чергове засідання повної Екзекутиви УККА відбудеться в суботу, 13-го грудня ц. р., в Українському Інституті Америки в Ню Йорку.

„У ті дні Листопадові" - нове число „Веселки"

Більшість матеріялів листопадового числа „Веселки" присвячені „Сторінкам слави" — визвольним змаганням українського народу і то не лише зі зброєю в руках, але й за допомогою писаного і друкованого слова.

Подіям 1-го Листопада 1918 р., — проголошенню незалежности західньо - українських земель і боям за Львів присвячені вірші М. Маморського „У ті дні листопадові" і Лесі Храпливої „Привіт Львову". Сторінку прикрашує ілюстрація Святослава Гординського, що зображує молодого українського вояка на тлі панорами Львова й осінньої природи.

До цього циклу належить розповідь М. Маморського п. н. „Маківка" (з кількома фотами) про славні бої Українських Січових Стрільців з москалями на горі Маківці в Карпатах і перемога наших вояків над ворогом. Події описані в оповіданні „Маківка" (1915 р.) попередили Листопадовий Зрив і були наче підготовою до цього історичного чину.

Про збройну боротьбу українського народу під час Другої світової війни і після її закінчення описує Володимир Мацьків у розповіді „Шухевичі". У ній автор розказує про подвиги ген. Романа Шухевича — Тараса Чупринки, командира Української Повстанської Армії, що боролася проти двох ворогів українського народу — московських большевиків і гітлерівських німців.

У цьому оповіданні є також згадка про діда Т. Чупринки проф. Володимира Шухевича, який у 1890 р. почав видавати й редаґувати у Львові журнал для дітей „Дзвінок", на якому виховалися пізніші УСС. Є згадка і про письменницю Катрю Гриневичеву, яка також кілька років редаґувала „Дзвінок" і писала твори для дітей і молоді. Ця розповідь прикрашена портретом ген. Чупринки, фотами В. Шухевича і К. Гриневичевої та репродукцією обкладинки першого числа „Дзвінка"

Іван Волянський оповідає в „Надійці" про зустріч малої дівчинки з Т. Чупринкою, і як вона допомогла повстанцям (іл. Василя Залуцького).

Ідейно поєднана з тими матеріялами історична казка „Характерник в Січі" Миколи Погідного (іл. М. Михалевича) з часів боротьби козаків з татарами. Автор у розповіді „Татарчуків злочин" оповідає про те, як висланник хана, перекинутий у козака, осліпив Долута з помсти за поразку орди.

Для малят призначені вірші „До садочка" К. Перелісної і „Наша коломийка" Роляника (іл. Ю. Козака). У „Гоці Дралі" автор (Р. Завадович — П. Холодний) оповідає про пригоди сорочки гнома, яку прала для нього Гоца.

У чергових розділах казки „Лисичка Сестричка" (О. Лотоцький - Білоусенко — М. Михалевич) читачі довідаються про те, як пофарбована на синій кольор лисичка стала царювати над звірями, про безхвостого лиса і про те, як звірі пізнали, що лисичка їх обманула.

Галовінові присвячений віршик ЯрС „Гарбуз". Інший принагідний вірш, це „Футбол" К. Перелісної, що є переходом до рубрики „З дитячого життя", в якій вміщені дописи дітей школи св. Юра в Ню Йорку про команду копаного м'яча й про математичну виставку. Авторами дописів є Марта Івашків (6-та кляса) і Петро Струтинський, член футбольної команди.

У кутку „Розваг" читачі знайдуть рахункове завдання М. Донченко „Діли справедливо — рахуй вдумливо!"

Вступна ілюстрація Е. Козака зображує Січового Стрільця - вершника на тлі осінньої природи. Стрілець символізує Листопадовий Зрив.

В. Б.

25-ті роковини смерти Головного Командира УПА у Пассейку

Пассейк, Н. Дж. (пяк).— Тут, у неділю 26-го жовтня ц. р. в Українській Централі торжественно вшановано св. п. Головного Командира УПА ген. хор. Тараса Чупринки — Романа Шухевича. Свято у щерть виповвича. Свято у вщерть випов-д-р Мирослав Бих.Колишній поручник УПА інж. Богдан Мак перевів святочний апель комбатантських і молодечих організацій при 10 прапорах, перед постументом св. п. ген. Тараса Чупринки. Присутні увесь час стояли. Двоє малих дітей поклали при постументі ген. Т. Чупринці вінок. Після відіграння сиґналу, відспівано національний гимн. Святочну промову виголосив проф. І. Вовчук, який особисто колись зустрів св. п. Тараса Чупринку на зібранні УГВР. Прелеґент подав яскраву сильветку Головного Командира, з духа якого зродились 60-ники, В. Симоненко із своїм незвичайним віршем про Львів, що став леґендою для всієї України, він влив в душі українського народу велику ідею — націю на знищення ворога й здобуття українцями своєї рідної держави. Хор Дивізійників під дир. проф. О. Головацького та мистецьким керівником Вол. Юркевичем, проспівав „З чистим серцем" муз. Петра Гайворонського, „Ой Морозе, Морозенку", — муз. Філярета Колесса та пісню „Триста літ" в обробці проф. О. Головацького. Наступила гарна збірна сцена із рецитацією СУМА „НІ, НСВТД ВТД єю СУМАмерики „Ні". Ст. Пл. Рома Грабарчук виконала фортепіянове сольо. Гарний був монтаж пластунок, „Жінка в УПА" в супроводі рецитації і мандолін. На закінчення свята хор Дивізійників виконав „Світить місяць", повстанська пісня, обробка Омеляна Плешкевича, „Крізь села дорогами", слова й муз. В. Васьків, в обробці проф. О. Головацького, і „Вже час народу". Рясні оплески спонукали виконавців дати наддаток.

Величаві святкування закінчено піснею „Не пора, не пора".

СПОРТ

„ЛЕВИ" — ПЕРШУН СВОЄЇ ГРУПИ у ВИЩІЙ ДИВІЗІЇ

„ЛЕВИ" „МАРУНС
3:1 (1:0)

„ЛЕВИ" „МАРУНС"
2:2 (2:1)

У неділю 19-го жовтня „Леви" закінчили лігові розгривки своєї групи червоних у Вищій Дивізії в Чікаґо. В осінньому сезоні не програли вони ніодних змагань. В загальному точкуванні здобули 25 точок, залишивши „Геркулес Олімпік" на другому місці із 19-ма точками. Далі йдуть „Грін Вайт" — 16, „Кікерс" — 13, „Теннерс" — 10 і „Швабен" — 6. Останні вилітають до Першої Дивізії.

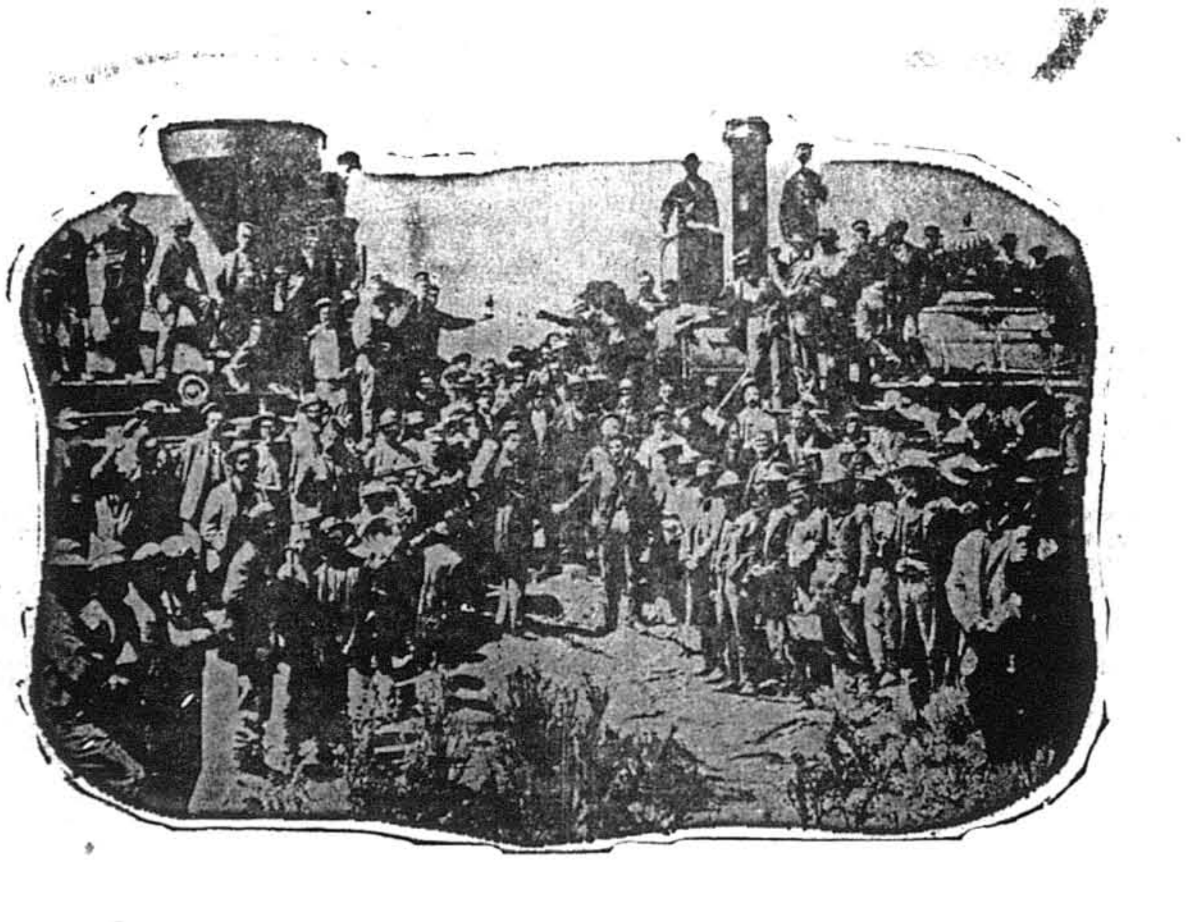
Змагання із „Марунс" були завзяті. „Марунс" — молода італійська дружина, віцемистець групи синіх, старалися ті змагання за всяку ціну виграти. І дійсно у першій половині перемагали, однак губилися під воротами. Зате кожний атак „Левів" був небезпечний і один із них закінчився воротами у 31-ій хв. гри. Рой під'їхав під ворота противника, подав на праву сторону і надбігаючий Мендропульос сильним стрілом під поперечку уміщує м'яч у сітці противника. У другій половині „Леви" перебирають ініціятиву і раз-по-раз під'їжджають під ворота противника. Уже в 8-ій хв. гри Бонілла здобуває другі ворота стрілом у віконце із викопу наріжняка Іваником. 2 хвилини пізніше Андрущишин перекидає м'яч на ліву сторону попри вибігаючого воротаря і Мендропульос уміщує м'яч у порожніх воротах. Єдині ворота здобули Марунс у 33 хв. гри. Вислід міг бути багато вищий, однак „Леви" забагато бавилися під воротами противника і замало стріляли.

Змагання із „Кікерс" були тільки формальністю, бо „Леви" вже закріпили за собою перше місце у групі Вищої Дивізії. Тому, мабуть, „Леви" не прикладалися до тієї гри як слід, тоді, коли німці грали завзято, бо конечно хотіли перемогти першуна. „Леви" мали переваґу, але „Кікерс" добувають першого ґоля у 17 хв. гри із викопу наріжняка. У 30 хв. гри Шефер добив м'яч, що його відбив воротар із сильного стрілу Бонілли, а в 43 хв. гри цей сам змагун добуває другі ворота далеким сильним стрілом із подачі Андрущишина. У другій половині „Леви" грають оспало. Не використовують ряд догідних позицій, у 20 хв. гри „Кікерс" вирівнюють, коли „Леви" невдало викидають м'яч із авту. Змагання закінчуються ремісом.

Провідник дружини: Вадим Мішалов

Роман Б. Припхан

ТАРЗАН, Ч. 7393. Лейтенант Д'Арно

„Чоловік, якого я врятував від Мбонґів, був дуже послаблений ранами... Я старався догодити йому як тільки міг..."

„Незабаром ми вже порозумівалися, пишучи олівцем на кусниках кори..."

„Він був Пол Д'Арно, лейтенант французької фльоти... Той день був початком приязні, яка триває вже довгі роки!"